

Vonnisnummer / Griffienummer
/
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak
12 januari 2026
Naam van de beklaagden
Systeemnummer parket
22CO35027
Rolnummer
Notitienummer parket
DE66.WI.101700/2022

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Dendermonde, sectie
correctionele rechtbank
Kamer D13M

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie en:

BURGERLIJKE PARTIJ

, RRN
geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

burgerlijke partij, vertegenwoordigd door mr.
te

loco mr. , advocaat

tegen:

BEKLAAGDEN:

1. , RRN
geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

eerste beklaagde, bijgestaan door meester , advocaat te

2. , RRN
geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

tweede beklaagde, bijgestaan door meester , advocaat te

1. TENLASTELEGGING:

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek;

verhuren, te huur of ter beschikking stellen, met het oog op bewoning, van niet-conforme of overbewoonde woning

als verhuurder, als eventuele onderverhuurder of als persoon die een woning ter beschikking stelt, een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon te hebben verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, **namelijk** een ongeschikte en onbewoonbare woning te hebben verhuurd aan ,

in een pand gelegen te , kadastraal gekend als
, in eigendom toebehorend aar , geboren en
; geborer , beiden samenwonende te ,
, ingevolge aankoopakte van 26/06/2007 verleden voor notaris te

Tē in de periode van 12 mei 2017 tot en met 14 februari 2023

(art. 3.34. Vlaamse Codex Wonen van 2021, voorheen strafbaar gesteld door artikel 20§1 al 1 van het Decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode)

VERMOGENSVOORDEEL : Art. 42 en 43 Bis S.W.B.

De eerste en de tweede tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van 31.350,00 euro, elk ten belope van de helft, zijnde

1. **hetzij** de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,
2. **hetzij** goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld,
3. **hetzij** inkomsten uit belegde voordelen,

waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Berekening:

huuropbrengst gedurende de periode 12/05/2017 tot en met 14/02/2023 of 57 maanden aan een maandelijkse basishuurprijs van 550,00 euro = € 31.350,00 euro in hoofde van de eerste en de tweede

2. PROCEDURE

1. De zaak werd bij de rechtbank aanhangig gemaakt door dagvaarding aan de eerste beklaagde en de tweede beklaagde in toepassing van artikel 33 ev. van het Gerechtelijk Wetboek betekend op 13 juni 2024.
2. De dagvaarding werd overgeschreven op het kantoor Rechtzekerheid van de plaats waar het onroerend goed gelegen is.
3. De rechtbank behandelde de zaak op de openbare terechtzitting van 10 november 2025.
4. De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde de aanwezige partijen, inclusief het openbaar ministerie in haar vordering.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1 Overzicht van de feiten en beoordeling

5. De beklaagden worden vervolgd wegens het verhuren, in de periode van 12 mei 2017 tot en met 14 februari 2023 van een ongeschikte en onbewoonbare woning aan . Het gaat om het pand gelegen te
6. De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 Besluit van de Vlaamse Regering van 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse Wooncode werd mee gebundeld.

Sinds 1 januari 2021 is de woningkwaliteitsbewaking gebundeld in boek 3 van de Vlaamse Codex Wonen. Artikel 3.1, § 1, Vlaamse Codex Wonen van 2021 bepaalt de veiligheids-gezondheids- en woningkwaliteitsnormen, zoals die tot 1 januari 2021 vermeld waren in artikel 5, § 1, Vlaamse Wooncode.

Op grond van artikel 3.1, § 1, derde lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 zijn de mogelijke gebreken onderverdeeld in de volgende drie categorieën:

1° gebreken van categorie I: kleine gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden of die potentieel kunnen uitgroeien tot ernstige gebreken;

2° gebreken van categorie II: ernstige gebreken die de levensomstandigheden van de bewoners negatief beïnvloeden maar die geen direct gevaar vormen voor hun veiligheid of gezondheid, waardoor de woning niet in aanmerking zou komen voor bewoning;

3° gebreken van categorie III: ernstige gebreken die mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaken of die een direct gevaar vormen voor de veiligheid of de gezondheid van de bewoners, waardoor de woning niet in aanmerking komt voor bewoning.

De strafbaarstelling voor inbreuk op de gestelde vereisten is sinds 1 januari 2021 vervat in artikel 3.34, eerste lid, Vlaamse Codex Wonen van 2021 en luidt. *"Als een niet-conforme of overbewoonde woning rechtstreeks of via tussenpersoon wordt verhuurd, te huur gesteld of ter beschikking gesteld met het oog op bewoning, wordt de verhuurder, de eventuele onderverhuurder of diegene die de woning ter beschikking stelt, gestraft met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 500 tot 25.000 euro of met een van die straffen alleen".*

De door de wooninspectie in deze zaak vastgestelde gebreken betroffen onder meer ernstige gebreken, namelijk gebreken van nu minstens categorie III en categorie II wat het gebouw betrof, en cat. II en I wat de wooneenheden betrof. In totaal had de woning volgens de wooninspecteur 7 kleine inbreuken in categorie I, 11 ernstige gebreken in categorie II en 3 gebreken die een direct gevaar opleveren voor de veiligheid of de gezondheid of mensonwaardige levensomstandigheden veroorzaken in categorie III in de eindbeoordeling op het technisch verslag en was de woning dus ongeschikt en onbewoonbaar (zie het stuk 3 ev. van het strafdossier).

De ten laste gelegde feiten (ook die tussen 12 mei 2017 en 1 januari 2021) zijn dus sinds 1 januari 2021 strafbaar gebleven. De strafmaten zijn overigens ook dezelfde gebleven.

7. werd hierover verhoord op 13 juli 2022.

Hij verklaarde onder meer dat hij samen met zijn vrouw, de volle eigenaar was over het pand. Het pand was in goede staat en ook de vorige huurders zorgden voor een correct onderhoud. Maar meldde nooit problemen. Hij ging er dus van uit dat alles in orde was en de huurder tevreden was. Hij wist niet dat je als verhuurder verplicht bent om jaarlijks langs te gaan. Hij kon zich niet herinneren dat hij via Messenger berichten te hebben ontvangen van de huurder met de melding van gebreken. Hij had plannen om de woning te slopen maar die hadden vertraging.

Hij bevestigde dat hij de herstellvordering ontvangen had. Het enige wat de huurder ooit eens gemeld had, was dat de verwarming niet werkte. Hij was van plan om een vergunning aan te vragen en de woning te laten slopen en een nieuwbouw te plaatsen.

De woning bleef nadien nog altijd bewoond en verhuurd. Op 31 mei 2023 kwam eindelijk een einde aan de huur (bij vonnis uitgesproken door de vrederechter).

8. Bij brief van 21 oktober 2025 deelde de raadsman van de wooninspecteur mee dat de herstellvordering zonder voorwerp was nu daaraan eindelijk gevolg werd gegeven. Dat zou ook opgenomen zijn in een PV dat bij het strafdossier zou gevoegd worden. Ook ter terechtzitting van 10 november 2025 werd nogmaals bevestigd dat de vordering van de Vlaamse wooninspecteur zonder voorwerp geworden was.

9. De feiten van de enige tenlastelegging zijn in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

De rechtbank verwijst hiervoor naar de vaststellingen zoals zij blijken uit het strafdossier onder meer van de Vlaamse wooninspecteurs, de foto's van de gebreken, de verklaringen van de huurder, de heer en van de eerste beklaagde, die de feiten niet betwistte.

Ook ter terechtzitting van 10 november 2025 betwistten de eerste en de tweede beklaagde de inbreuken niet.

10. Die feiten zijn de eerste en de tweede beklaagde als eigenaar/verhuurder toe te rekenen zodat de rechtbank de beklaagden hiervoor zal veroordelen.

3.2 Straftoemeting

11. De rechter bepaalt binnen de door de wet bepaalde grenzen onaantastbaar welke straffen en maatregelen en hun maat noodzakelijk zijn ter realisering van de doelstellingen die hij met de straftoemeting beoogt. Die doelstellingen zijn:

- het uiten van de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet;
- het bevorderen van het herstel van het maatschappelijk evenwicht en van het herstel van de door het misdrijf veroorzaakte schade;
- het bevorderen van de maatschappelijke rehabilitatie en re-integratie van de dader en
- de bescherming van de maatschappij.

Hierbij houdt de rechtbank rekening met de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent. De rechtbank houdt hierbij ook rekening met de ongewenste neveneffecten van de straf ten aanzien van de rechtstreeks betrokken personen, hun omgeving, en de samenleving.

12. De regelgeving over het Vlaamse woonbeleid beoogt onder meer het waarborgen van het fundamenteel recht op menswaardig wonen. Personen die onroerende goederen verhuren met winstoogmerk moeten bij de verhuur of terbeschikkingstelling van woningen de door de overheid opgelegde kwaliteitsnormen en – vereisten strikt naleven en mogen niet besparen op investeringen hiertoe. Uit het strafdossier blijkt dat de huurders de beklaagde meermaals op de hoogte stelden van de gebreken en hem aanmaanden om de nodige herstellingswerken uit te voeren. Een dergelijke verhuur is terecht strafbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Het zijn vooral de meest kwetsbaren die onder die omstandigheden gehouden zijn om te wonen.

De straf moet dan ook uiting geven aan de maatschappelijke verontwaardiging die er terecht over dergelijke feiten bestaat. De straf moet ook in verhouding staan tot de door de beklaagden veroorzaakte schade.

13. De eerste beklaagde, _____, is _____ jaar oud. Hij beschikt nog over een blanco strafblad.

Hij verzocht de rechtbank om hem de gunst van de opschorting te willen verlenen.

De rechtbank meent dat de eerste beklaagde die gunst kan worden toegekend. Met het vaststellen van de schuld van de eerste beklaagde, zal het de eerste beklaagde duidelijk zijn dat de feiten niet aanvaard worden door de samenleving. De rechtbank verwijst ook naar het tijdsverloop sinds de feiten, de leeftijd van de eerste beklaagde, zijn blanco strafblad en het feit dat er ondertussen (eindelijk) tot herstel werd overgegaan.

Verdere maatregelen zijn in die omstandigheden voor de rechtbank niet nodig.

De eerste beklaagde moet wel weten dat het hier om een uitzonderlijke gunst gaat. Als hij gedurende de proeftijd, die de rechtbank hier op 3 jaar bepaalt nieuwe feiten zou plegen, kan de opschorting worden herroepen en kan hem alsnog een effectieve straf worden opgelegd.

14. De tweede beklaagde, _____, is _____ jaar oud. Zij beschikt nog over een blanco strafblad.

Zij verzocht de rechtbank om haar de gunst van de opschorting te willen verlenen.

De rechtbank meent dat de tweede beklaagde die gunst eveneens kan worden toegekend. Met het vaststellen van de schuld van de tweede beklaagde, zal het de tweede beklaagde duidelijk zijn dat de feiten niet aanvaard worden door de samenleving. De rechtbank verwijst ook naar het tijdsverloop sinds de feiten, de leeftijd van de tweede beklaagde, haar blanco strafblad en het feit dat er ondertussen (eindelijk) tot herstel werd overgegaan.

Verdere maatregelen zijn in die omstandigheden voor de rechtbank niet nodig.

De tweede beklaagde moet wel weten dat het hier om een uitzonderlijke gunst gaat. Als zij gedurende de proeftijd, die de rechtbank hier op 3 jaar bepaalt, nieuwe feiten zou plegen, kan de opschorting worden herroepen en kan haar alsnog een effectieve straf worden opgelegd.

3.3 Verbeurdverklaring

15. Het openbaar ministerie vordert de verbeurdverklaring van de som van 31.350,00 euro als equivalent van het vermogensvoordeel dat de beklaagden haalden uit het misdrijf. Het openbaar ministerie vordert dat de beklaagden elk tot de helft van het bedrag worden veroordeeld.

16. Aan de toepassingsvoorwaarden van de artikelen 42 en 43*bis* van het Strafwetboek is voldaan.

De vermogensvoordelen moeten principieel worden verbeurdverklaard, nu ze inherent deel uitmaken van de in hoofde van beklaagden bewezenverklarde misdrijven. Het is maatschappelijk niet te verantwoorden – wanneer de misdrijven bewezen zijn – dat de veroordeelde de bekomen vermogensvoordelen zou mogen behouden. Dit is een bijkomend signaal naar beklaagden om hen bewust te maken dat dergelijke misdrijven nooit lonend kunnen zijn.

Bij de begroting van de vermogensvoordelen dient de rechtbank geen aftrek te doen van de kosten die verbonden zijn aan het plegen van het misdrijf, noch van de aankoop prijs van de goederen die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt, ongeacht of die goederen al dan niet wettelijk zijn verkregen of in bezit zijn van de beklaagde.

De rechtbank is evenmin gebonden door het bedrag waarvan het openbaar ministerie de verbeurdverklaring vordert maar kan de geldwaarde zelf bepalen (zie o.m. Cass. 13 november 2007,).

Wanneer de rechter vaststelt dat de zaken die het vermogensvoordeel samenstellen niet meer vindbaar zijn in het vermogen van beklaagden, kan hij de tegenwaarde van dat vermogensvoordeel ramen en de verbeurdverklaring bij equivalent bevelen van deze tegenwaarde.

17. Het vermogensvoordeel bedraagt 69 maanden (en niet 57 maanden zoals vermeld in de vordering) zoals ook de burgerlijke partij terecht vordert. Het gaat om de huurgelden die voor het pand dat niet geschikt was om te worden verhuurd ontvangen werden. Het ging om structurele gebreken die al van bij de aanvang van de huur bestonden.

De rechtbank verklaart de som van 37.950 euro dan ook verbeurd, waarbij de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hiertoe elk voor de helft gehouden zijn.

18. De verbeurdverklaring maakt geen onredelijke bestraffing uit zodat er ook geen reden is om de bijzondere verbeurdverklaring te beperken.

19. In toepassing van artikel 43*bis*, derde lid van het Strafwetboek wijst de rechtbank de verbeurd verklaarde bedragen toe aan de burgerlijke partij. Die toewijzing is uiteraard beperkt tot het bedrag

van de schadevergoeding dat aan de burgerlijke partij toekomt (zie hierna, de bespreking van de burgerlijke vordering).

4. HERSTEL

20. De wooninspecteur deelde mee dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

5. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

5.1. Vordering van

21. stelde zich burgerlijke partij en legde hiertoe op 2 september 2025 een conclusie neer.

Het staat vast dat hij nadeel leed door de door de beklaagden gepleegde feiten. De vordering is tijdig en regelmatig zodat de rechtbank de vordering ontvankelijk verklaart.

22. Artikel 44 van het Strafwetboek bepaalt dat de veroordeling tot de bij de wet gestelde straffen altijd wordt uitgesproken, onverminderd de teruggave en de schadevergoeding die aan partijen zou verschuldigd zijn.

Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering voorziet eveneens dat als de rechtbank de beklaagde schuldig acht aan een misdrijf, het de strafrechter is die oordeelt over de vorderingen tot terugbetaling en tot schadevergoeding. De beklaagde kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de strafrechter hiervoor niet zou bevoegd zijn.

Die teruggave houdt, naast het louter teruggeven van goederen die aan de eigenaar werden ontnomen en die in handen van het gerecht zijn gekomen, elke maatregel in die beoogt de materiële gevolgen van het bewezenverklaarde misdrijf teniet te doen, met als doe het herstel van de feitelijke toestand zoals die bestond voor het misdrijf.

23. Hier houdt die teruggave dan ook de nietigverklaring van de overeenkomst in. De nietigverklaring van de huurovereenkomst onderscheidt zich niet van de nietigheid die de burgerlijke rechter zou uitspreken.

23.1. Die nietigheid is alvast niet gelijk te stellen met de ontbinding van de huurovereenkomst aangezien ze *ex tunc* werkt. De overeenkomst wordt volledig vernietigd en alle gevolgen ervan moeten worden weggenomen.

Dat is dus te onderscheiden met de beëindiging van de huur zoals vastgesteld door de vrederechter in het proces-verbaal van minnelijke schikking waar de burgerlijke partij alvast geen afstand deed van welke vordering dan ook.

23.2. De nietigheid zou normaal wel tot gevolg hebben dat er restitutie moet gebeuren van al wat ontvangen was. De huurder moet zo de huurgelden terugbetaald krijgen maar hij zou dan ook zijn huurgenot moeten teruggeven, wat uiteraard niet mogelijk is. Dat zou dan enkel kunnen door de betaling van een genotsrecht.

Het Hof van Cassatie bevestigde in zijn arrest van 30 september 2021) dat het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* uitsluit “*dat een contractpartij die bedrog heeft gepleegd bij de totstandkoming van een overeenkomst, met het oogmerk de wederpartij te schaden of uit winstbejag, of aan wie dit bedrog toerekenbaar is, na vernietiging van de overeenkomst aanspraak kan maken op restitutie door de wederpartij van de in uitvoering van de overeenkomst reeds geleverde prestaties, indien hij hierdoor voordeel zou kunnen halen uit zijn bedrog*” (zie tevens: Cass. 3 oktober 2019, www.juportal.be, waar het Hof oordeelde: “*de restitutie na nietigheid van een overeenkomst mag niet leiden tot een verrijking van de partijen*”). Het Hof van Cassatie keurde deze mogelijkheid tot restitutieweigering goed, wanneer de restitutie na nietigverklaring de preventieve werking van de sanctie teniet zou doen of wanneer de sociale orde zou vereisen dat er een zwaardere sanctie wordt opgelegd (zie ook: Cass. 15 februari 2016, .

23.3. De aard van de gebreken die vastgesteld werden, rechtvaardigen dat hier in concreto alle huurgelden worden terugbetaald.

De rechtbank kent de burgerlijke partij dan ook een schadevergoeding toe begroot op 37.950 euro.

24. De rechtbank kent de burgerlijke partijen hierop ook interesten toe zoals gevorderd.

25. De beklaagden moeten ook veroordeeld worden tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding berekend op het door de burgerlijke partij gevorderde bedrag.

5.2. Overige burgerlijke belangen

26. Omdat de door beklaagde gepleegde misdrijven mogelijk schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T.Sv.).

TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlasteleggingen;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 162 bis, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
Strafwetboek, art. 42, 43bis, 66;
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005;
Wet van 29 juni 1964, art. 3 en 6; gew.W. 10.2.1994 & W.22.3.99;

Wet van 17.4.1878, art. 3 en 4; burg. wetb. art. 1382,
Wetb. strafrecht, art.44, 45;
Ger. Wetboek, art. 1022, KB 26.10.07 art2.

UITSpraak

De rechtbank beslist op **tegenspraak** ten aanzien van
, de beklaagden en , de burgerlijke partij.

OP STRAFGEBIED

▪ Ten aanzien van , de eerste beklaagde

De rechtbank:

- verklaart de eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de enige tenlastelegging;
- **VERLEENT** de eerste beklaagde de gunst van de opschorting van straf voor een termijn van 3 jaar;
- verklaart de eerste beklaagde **VERBEURD** van een bedrag van **18.975,00 euro**, als equivalent van de wederrechtelijk bekomen vermogensvoordelen en wijst de effectief verbeurdverklaarde bedragen toe aan de burgerlijke partijen, beperkt tot het bedrag van de schadevergoeding dat aan die burgerlijke partij toekomt zoals hieronder verder omschreven;

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 26,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 34,55 EUR.

▪ Ten aanzien van , de tweede beklaagde

De rechtbank:

- verklaart de tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de enige tenlastelegging;
- **VERLEENT** de tweede beklaagde de gunst van de opschorting van straf voor een termijn van 3 jaar;

- verklaart de tweede beklaagde **VERBEURD** van een bedrag van 18.975,00 euro, als equivalent van de wederrechtelijk bekomen vermogensvoordelen en wijst de effectief verbeurdverklaarde bedragen toe aan de burgerlijke partijen, beperkt tot het bedrag van de schadevergoeding dat aan die burgerlijke partij toekomt zoals hieronder verder omschreven;

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 26,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijnsbijstand;
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 61,01 EUR;
- de kosten van de strafvordering tot op heden begroot op 34,55 EUR.

HERSTELVORDERING

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank:

- verklaart de vordering van de burgerlijke partijen, ontvankelijk;
- verklaart de huurovereenkomst tussen de eerste en de tweede beklaagde en nietig;
- veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk om aan die burgerlijke partijen een schadevergoeding te betalen van op 37.950,00 euro, te vermeerderen met de vergoedende interesten, aan de wettelijke interestvoet, vanaf een gemiddelde datum, met name vanaf 12 januari 2020 en met de gerechtelijke interestvoet vanaf heden, ook aan de wettelijke interestvoet, tot op de dag van de effectieve betaling;
- veroordeelt de eerste en de tweede beklaagde hoofdelijk om aan de burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen ten belope van 3.139,53 euro.

De rechtbank houdt de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op **12 januari 2026** door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie correctionele rechtbank, kamer D13M:

, rechter

in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting, met bijstand van griffier